

Listje in cvetje.

Drobtine.

Nemila smrt nam je pobrala v noči 12. dné januvarija prav na nagloma jednega največjih učencakov, pisateljev in domoljubov slovenskih. Umril je v solnčnej Gorici naš toli priljubljeni in občespoštovani gospod

Fran Erjavec,
c. kr. profesor.

Pisati o plemenitem pokojniku, znači: jokati se nad njegovim grobom. Neizmerna je žalost, ki jo čutimo vsi, ako pomislimo, da ga ni več moža, ki je toliko lepega in ukovitega napisal za naš ubogi slovenski narod.

Fran Erjavec se je porodil v 9. dan meseca septembra 1834. l. v Ljubljani; umrl je tedaj v najkrepkejšej dōbi svojega življenja, ko bi še mogel neizmerno koristiti narodu in domovini.

V njegovih spisih pa bode živel njegov spomin, dokler koli bode — poštenih Slovencev.

In mi se hočemo učiti iz njegovega delevanja: kako se je treba žrtovati za svoj narod, ne zaradi nagrade in priznanja, nego iz same čiste ljubezni, kakeršna je bila Erjavčeva ves čas njegovega življenja.

Bodi mu večen spomin in slava njegovemu imenu!

Po zimi.

Čez dōl in plán glēj, sneg leží,
In ostra, mrzla burja brije,
Da drevje se in gozd šibí,
Da ljud in zvér pred njo se vije.

V potoku bístrem ne hití
Vodíca več poprej šuméča,
Miruje zdaj in sládko spí,
Da ribam je nastála gnječa.

Po potu sém čez dōl in plán
Pa deček ves vesél koráka;
Kaj njemu sněžnata raván?
Kaj mraz in led in burja táka?

Le šola hōdi mu na úm; —
Gospódov dōm in nauk zláti
Mu šíri v prsih mlad pogúm,
Zdrav noče pač domá ostáti.

Zató pa v šoli ga okó
Učiteljevo rado gléda,
A pot težávnó Bog z rokó
Mu mílostno blagruje z néba.

Radoslav Knaflič.